

HUISARREST

Van Louis Theroux verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Geen taboe voor Theroux

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

LOUIS THEROUX

HUISARREST

Dagboek van een documentairemaker
in lockdown

Vertaald door Pon Ruiter
en Onno Voorhoeve

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4282 0

© 2021 Scratch Pictures

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam, Pon Ruiter en Onno Voorhoeve

Oorspronkelijke titel *Theroux the Keyhole*

Oorspronkelijke uitgever Pan Macmillan

Alle foto's komen uit de collectie van de auteur

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

op basis van het ontwerp van James Annal

Omslagillustratie © Dan Dewsbury

Foto auteur © Paul Marc Mitchell

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn gezin

Inhoud

PROLOOG	Man bijt schubdier 11
MAART 2020	Lockdown 21
APRIL 2020	Podcastbeginneling 53
MEI 2020	Het geluid staat niet uit 73
JUNI 2020	Bubbels 95
JULI 2020	Leven op het scherp van de snede 117
AUGUSTUS 2020	ActivityBookMan 147
SEPTEMBER 2020	Van die dagen 175
OKTOBER 2020	Vreemde sterfgevallen 199
NOVEMBER 2020	IShotJoe Exotic 229
DECEMBER 2020	Weglopen 255
JANUARI 2021	Dinosaurusmoment 283
FEBRUARI 2021	SoundCloud 321
MAART 2021	Trollen 347
EPILOOG	Viraal gaan 373

In vredetijd gaat de agressieve mens zichzelf te lijf.

FRIEDRICH NIETZSCHE

Nooit gemakkelijk, een burpee. Nooit gemakkelijk.

JOE WICKS

Proloog

Man bijt schubdier

Na een kwartier 'leren op afstand' is Ray van vijf het al zat. De video-verbinding doet het slecht en in de stem van de docent zit een maffe echo, die mij doet denken aan geluidseffecten die ze in de jaren tachtig op reggaeplaten zetten. *Oké, jongens. KRONG-KRONG-KRONG-krong-krong!! Staat iedereen z'n microfoon uit? POP-POP-POP-pop-pop!!!*

'Ik verveel me,' zegt Ray. 'Wat moet ik nou doe-hoen?'

Een meter of wat bij hem vandaan, aan het eind van de keukentafel, word ik weggerukt van een tv-programma dat al af had moeten zijn en voel ik opeens overal steken van wanhoop en woede door me heen gaan. Een minuscuul nog steeds kalm deel van mijn geest denkt na over de bizarre heftigheid van mijn emoties, en hoe raar het is dat je compleet doordraait als je er gewoon voor probeert te zorgen dat je kind vanuit huis met de les meedoet. Waar ik veel liever zou willen zijn? Achter de tralies van een isoleercel in een maximaal beveiligde gevangenis. Afgebekt worden door de gestoorde goeroe van een Amerikaanse sekte. In Leeds de sigaaradem opsnuiven van een berucht seksueel roofdier.

Alles liever dan hier.

Anderhalf jaar na het begin van de pandemie zijn onze drie kinderen alwéér naar huis gestuurd omdat iemand – een leerkracht, een leerling – positief is getest. Mijn vrouw Nancy weet niet meer waar ze het zoeken moet, zit tegen een zenuwinzinking aan, heeft een volstrekt irreële hoeveelheid werk te doen en voelt zich niet hon-

derd procent omdat ze het virus heeft gehad. Nichten, neven en twee zwagers – allemaal ziek, geveld door de deltavariant. En een paar dagen geleden hoorden we dat op TikTok, eng socialmedia-platform en datastofzuiger, filmpjes rondgaan waarin kinderen kunnen zien hoe je je covid-test met citroensap kunt bewerken, zodat ze vals-positief scoren en niet naar school hoeven. Dus misschien is deze laatste chaos wel veroorzaakt door werkschuwe jeugd en een knijpflacon citroensap.

Net als Amerika, aangevallen in Pearl Harbor, is het gezin Theroux betrokken geraakt bij een conflict waar het buiten had willen blijven en levert het nu op diverse fronten strijd: tegen het virus, tegen inconsequente, verwarrende maatregelen die bedoeld zijn om het virus aan banden te leggen, tegen desinformatie, tegen schermverslaving, tegen het onvermogen om het eens te worden over wat we op tv willen zien.

Anderhalf jaar waanzin heeft diepe sporen nagelaten, ook in de klatergoudwereld van een documentairemaker, de Vera Lynn van Lockdown Podcasting™. Ik drink te veel, heb gênante woedeaanvallen, verlies mijn zelfbeheersing, ben afwezig en voel me keer op keer tekortschieten, misschien wel het onvermijdelijke lot van een vader die probeert er het beste van te maken, waarbij ik altijd het risico loop dat ik iets doe wat volgens hen *cringe* is. Had ik al gezegd dat ik te veel drink?

Ik kijk terug op het ons opgelegde huisarrest – oké, ik mocht een paar keer voor mijn werk de oceaan over – als een generaal die het verwoeste landschap overziet van een gebied dat hij heeft veroverd, getekend door de figuurlijke littekens van kinderen die tegen de muren op vliegen, kibbelen en ruziemaken, weken achtereen geen vriendjes zien, een fijne, mooie vrouw die heel verdrietig is omdat ze niemand meer kan opzoeken en het hoofd van het gezin – ik, dus – die in de ban is van verwarring en besluiteloosheid, af en toe raar genoeg wel iets van waardering kan opbrengen voor bepaalde aspecten van de crisis, maar misschien ook voelt dat hij het maar beter kan accepteren en moet leren omgaan met deze nieuwe planeetbe-

woner, dit virus, omdat die geen aanstalten lijkt te maken om te vertrekken. Of ontbrak het dat hoofd van het gezin de helft van de tijd soms aan de zelfkennis om precies te weten wat hij eigenlijk voelde?

Misschien is het eind in zicht. Misschien ook niet. Wat je ook van vriend COVID-19 kunt zeggen, hij zit vol verrassingen. Het is maar goed dat we nog bijna een compleet Grieks alfabet hebben voor de andere David Bowie-achtige metamorfoses die hij misschien nog in petto heeft. In het begin van dit avontuur, medio maart 2020, toen ik doorkreeg dat we een memorabel vreemde tijd tegemoet gingen, ben ik een dagboek gaan bijhouden. Dat heb ik bijna een jaar volgehouden. Mijn beslissing om nu achterom te kijken is misschien wel prematuur en hopeloos irrelevant, vooral als er zo meteen een sigmavariant opduikt die nog besmettelijker is en voor een nog erger ziektebeeld zorgt, en ook nog is uitgedost met plateaוזolen en een rode bliksemschicht over zijn gezicht. Maar als vijftientig jaar programma's maken over mensen in de marge van de samenleving en de extreemste vormen van existentiële angst me iets hebben geleerd, dan is het dat we juist in de donkerste tijden de meest zinvolle contacten leggen. En dus vertel ik mijn lezers een verhaal dat nu eens niet plaatsvindt op de plekken waar ik gewoonlijk mijn journalistieke proviand betrek – de set van een pornofilm, het hoofdkwartier van een extreemrechtse militie of een maximaal beveiligde psychiatrische inrichting –, maar op een veel vertrouwdere locatie, waar meer stress en meer angst (voor mij, in elk geval) te vinden is geweest dan op al die andere plekken: mijn huis, tijdens een pandemie.

• • •

Op de ochtend van oudejaarsdag 2019 was ik in het noordwesten van Londen in de keuken aan het rommelen toen er op de radio een nieuwsbericht klonk over een ziekte in Wuhan, in China. Blijkbaar had die iets te maken met een soort vleesmarkt, een *wet market*, een term die ik nog nooit had gehoord en een beetje grotesk vond klin-

ken. Heel even vroeg ik me af waarom ons werd verteld dat iemand 16.000 kilometer verderop ziek was geworden door een virus en waarom dat belangrijker was dan alle andere mensen die in China of Darfur of mijn eigen straat ziek waren. Maar ik nam aan dat de mensen van de radio wisten wat ze deden toen ze het nieuws waardig vonden en mijn gedachten dwaalden af naar andere dingen.

Het was een drukke tijd geweest. We hadden vanwege een ziektegeval in de familie onverwachts de kerst bij ons moeten vieren in plaats van bij Nancy's moeder. Nancy zou naast al het georganiseeren en geregeld rond de gasten ook nog koken. Ik had de aardappels voor mijn rekening genomen en die waren, al zeg ik het zelf, een groot succes: eerst halfgaar gekookt, lekker los opgeschud in de pan, rijkelijk bedropen met olijfolie en toen perfect krokant geroosterd in de oven. Ik had de ronde gedaan met flessen wijn – 'Nog een scheutje erbij?' – en af en toe een mep uitgedeeld aan mijn zoon Jack van twaalf, die ook wat probeerde te scoren, want alles wat verboden is, is spannend. 'Een héél klein beetje maar, pap. Toe nou.' Na de lunch, met Christmas crackers en papieren hoedjes en de al genoemde meesterlijke aardappels, voetbalden we even in de tuin en gingen toen voor de tv zitten. Uiteraard hadden we een kerstboom. Onze jongste zoon Ray had geholpen om hem te versieren. De avond ervoor hadden we allemaal onze kerstsok opgehangen waar de Kerstman iets uit kon halen en iets in kon doen. Een jongetje van vijf moet je nog even in de waan laten. 'Vergeet niet om er wortels in te stoppen voor de rendieren en cognac voor de Kerstman.' Alle drie de jongens hadden wat in hun sok gekregen, ook Arthur, die al veertien was en het meer dan eens had gehad over de geheimzinnige manier waarop de Kerstman te werk ging en hoe wonderlijk het was dat hij door schoorstenen kon waar hij gezien zijn postuur toch echt niet in paste. Maar hij wilde het voor Ray niet verpesten en zeker niet afstand doen van zijn eigen cadeautjes.

Nancy en ik hadden net als altijd gekibbeld over de vraag waarom ik me niet wat meer had bemoeid met cadeaus kopen. Ik dacht dan – maar deed mijn best om dat niet hardop te zeggen – dat ik met

liefde een aantal dingen naar de winkel zou hebben teruggebracht. Een paar cadeaus minder. Die gedachte was deels ingegeven door krenterigheid, maar vooral door een puriteinse afkeer van overdaad en door de treurnis die ik voelde als nieuwe spullen uit de verpakking werden gehaald, binnen een paar uur hun magie verloren en oud werden. Nog meer rommel in huis.

‘Toen ik klein was, zaten de cadeautjes in een panty, en ze waren niet ingepakt. En dat vonden we prima.’

‘Bij ons niet.’

‘Het zouden kleine dingetjes moeten zijn. Mandarijnen en noten en puntenslijpers. Dat soort werk.’

‘Ja, dat zouden ze vast leuk vinden als ze op kerstochtend beneden komen en een sok vol noten aantreffen,’ zei Nancy. ‘Doe toch niet zo vrekkelig, Louis.’

In de maanden voor kerst had ik het drukker gehad dan anders. Nancy en ik hadden kort daarvoor een nieuw bedrijf op poten gezet dat we, na maanden van aarzelen over de naam, Mindhouse hadden genoemd. Vijfentwintig jaar sappelen binnen de BBC was voorbij; ik maakte nu zelfstandig programma’s. Met het opzetten van Mindhouse verwezenlijkte ik een langgekoesterde droom, die me evenveel opwinding als stress bracht. Aan de ene kant bood het creatieve mogelijkheden: ik kon series maken waar ik zelf niet in zat, losse documentaires doen en programma’s maken die door anderen werden gepresenteerd. Aan de andere kant waren de financiële risico’s groter. Het was Nancy’s idee geweest om de sprong te wagen. We hadden elkaar ontmoet bij de BBC, waar ze documentaires over historische onderwerpen maakte. Ze was er een tijd uit geweest vanwege de kinderen, maar was nu weer toe aan een fulltime baan. Als we samen een bedrijf opzetten, bood dat ons onder andere de kans om samen te werken. Om heel eerlijk te zijn vond ik het ook doodeng, omdat het spanningen tussen ons zou kunnen veroorzaken, op professioneel én persoonlijk gebied, en we geen afstand konden nemen als het thuis of op het werk wat minder liep.

In november 2019 hadden we kantoorruimte gehuurd en waren

we aan de slag gegaan met een aantal ideeën, waaronder een driedelige door mij te presenteren serie rond radicalisering. Ik had al jaren veel belangstelling voor extreemrechts in Amerika, en de laatste tijd volgde ik een nieuwe internetgemeenschap van jonge gamers en trollen die actief waren op 4chan, een anoniem forum waar ze racistische memes en smakeloze grappen over zelfdoding bij kinderen deelden. Ik volgde ook de jihadisten uit eigen land die afgereisd waren om mee te werken aan de droom van IS over een eigen kalifaat en nu klem zaten in het noorden van Irak en Syrië. Nu waren ze state-loos en hadden ze in meer of mindere mate spijt van hun beslissing om zich aan te sluiten bij een middeleeuwse doodscultus. Van beide verhalen vond ik dat ze wat zeiden over de vreemde wereld waarin we nu leefden: extremistische content kon overal ter wereld worden verspreid, en de grenzen tussen ironie en oprechtheid, tussen rollenspel en het echte leven werden steeds vager, met potentieel rampzalige gevolgen voor de ontvangers van die content.

We hadden nog een derde idee, over SoundCloud-rap in Florida, een muzikaal subgenre met vaak deprimerende teksten, zware pijnstillers en gezichtstatoeages. Ik wist dat rap een beetje vreemde combinatie was met jihadisten en extreemrechts, en rap paste niet echt bij het thema radicalisering, al was het wel weer zo dat het uitzinnige gedrag dat bij die scene hoorde werd veroorzaakt door alle mogelijkheden die social media en live streamen boden: rappers die zich laten toetakelen met idiote afbeeldingen en teksten op hun voorhoofd en hun wangen om maar meer kliks op Instagram te krijgen, en die op hun feed enorme hoeveelheden drugs wegwerken.

Ik had een paar jaar programma's in zachte tinten gemaakt over kwetsbare mensen – met een eetstoornis, een psychose, een terminale ziekte – en nu hoopte ik met de serie over radicalisering terug te gaan naar eigenzinniger, kleuriger verhalen, met meer stennis en gevaar. Die had ik in het verleden ook gedaan, toen ik in de twintig en in de dertig was, maar volgens mij was de wereld sindsdien sterk veranderd, met mij erbij, en bevonden we ons nu in een futuristisch landschap waarvan ik me als jongere man nooit een voorstelling

had kunnen maken. Een wereld waarin extremisme niet meer aan de rafelrand van de samenleving bestond, in de duisterste uithoek van onze giftigste impulsen, maar zich vrijelijk over allerlei social media bewoog. In Amerika hadden we een president die zich het Witte Huis in getwitterd had door zijn berichten rechtstreeks naar de telefoons van tientallen miljoenen Amerikanen te sturen. De utopische belofte van een open internet met vrije toegang tot informatie was veranderd in iets ingewikkelders: opwindend, grensoverschrijdend, verkeerd geïnformeerd, narcistisch, en af en toe vol haat. De politieke en maatschappelijke tegenstellingen waren nog nooit zo groot geweest en de paradoxale les die je geneigd was daaruit te trekken, was dat onze tijd met zijn talloze technologische dwarsverbindingen ons niet tot een eenheid had gesmeed, maar juist primitief tribalisme en barbarij vrij baan had gegeven.

• • •

De laatste paar dagen van de kerstweek zaten we in een Airbnb in het oude deel van Bath, met een paar Amerikaanse vrienden. We wandelden door de stad, bezochten het Jane Austen-museum en de befaamde baden en het bijbehorende museum, waar we zonder iets te zeggen rondwaalden met zo'n elektronisch ding tegen ons oor: 'Nummer 47. U staat nu in het frigidarium, het best bewaard gebleven deel van de antieke baden.' Het museum had auteur Brill Bryson ingehuurd om wat losse gedachten in te spreken. Die kon je horen als je op bepaalde knopjes drukte: 'Prachtig snijwerk in de baard van deze oude man. Het zou zomaar een boer kunnen zijn. Leuk, die twinkelende ogen.'

Op de laatste dag beklommen we de toren van de abdij, waar de klok twaalf uur sloeg en ik een flauw grapje maakte over een 'klok-kenspel'.

Daarna volgde een serie liveprogramma's bij onze tegenvoeters. Op 6 januari vertrok ik naar Auckland, vanwaar ik door zou gaan naar Perth, Adelaide en Sydney. Ik zou twee weken wegblijven. Op

de achtergrond was al die tijd een apocalyptische trom te horen, niet over het coronavirus, want daar had vrijwel niemand het over, maar over onbeheersbare bosbranden, een gevolg van de klimaatverandering, die miljoenen dieren het leven kostten. De laatste dag, in Melbourne, was er een congrescentrum afgehuurd. Ik zou twee optredens doen, elk met ongeveer vierduizend mensen in de zaal. Ik had één keer eerder zo'n tournee met liveoptredens gedaan, en nu had ik hetzelfde gevoel als toen: alsof ik het leven van een ander leidde, van een iets succesvollere dubbelganger, alsof ik me licht bedrieglijk presenteerde aan een publiek dat zoveel waardering voor die dubbelganger had dat de echte ik wel op een teleurstelling moest uitdraaien. Onwillekeurig vergeleek ik mezelf met een dubieuze tv-dominiee of zelfhulpgoeroe. Een deel van me zette vraagtekens bij het hele gedoe, maar eigenlijk vond ik het toch vooral geweldig, al vroeg ik me ook af of ik het gevaar liep door te slaan naar grootheidswaanzin. Of betekende mijn bezorgdheid daarover juist dat ik nog grip op die waanzin had?

In de weken daarna keerde ik terug naar een normaal bestaan in het duister van de Londense winter en fietste ik elke dag naar mijn werk en weer terug. Ik luisterde naar podcasts over extreemrechts en internet en de noodzaak om bepaalde mensen het zwijgen op te leggen omdat ze haatberichten verspreidden. Kortom, allerlei overtuigende argumenten om de vrijheid van meningsuiting te waarborgen, afkomstig van bemoeizuchtige mensen die doodsbang zijn om te worden geconfronteerd met een mening waarmee ze het niet eens zijn. Ik praatte met collega-presentatoren die ik bewonderde en met wie ik hopelijk een keer zou kunnen samenwerken, en brainstormde over ideeën voor series en waargebeurde misdaderverhalen.

We deden het een en ander aan voorbereiding. Een regisseur en een producent vlogen naar Amerika om te praten met mensen die ik zou kunnen interviewen. Er waren licht stijgende zorgen over wat er in Wuhan gebeurde, en in rechtse Twitterberichten waren akelige foto's te zien van een Chinese vrouw die blijkbaar een kom vleur-

muizensoep zat te eten, want er zat een karkasje van zo'n dier op de rand geprikt. Later bleken de foto's drie jaar oud te zijn en te zijn genomen in Palau, een eiland in de Stille Oceaan, duizenden kilometers bij Wuhan vandaan. Rapporten uit Italië en Iran leken uit te wijzen dat het virus zich verspreidde, maar het ging nog steeds om geringe aantallen en de kans leek klein dat we er zelf last van zouden krijgen of plannen zouden moeten omgooien. Mijn zorgen waren heel alledaags: zou ik goede programma's weten te maken? Zou ons nieuwe bedrijf andere opdrachten weten binnen te halen? Dronk ik te veel? Was dit mijn leven?

Maart 2020

LOCKDOWN

Dinsdag 17 maart

Het eerste zichtbare teken van paniek: de supermarkten. Geen pasta, geen tomaten of bonen in blik. Gisteren zei de caissière van de Co-op: 'Gisteren en eergisteren hebben klanten alles meegenomen.' Toen ik vanmiddag bij de basisschool stond te wachten zei een vader met een cateringbedrijf dat hij extra voorraden had ingeslagen bij een groothandel: zakken pasta van vijf kilo. Hij verkocht ze tegen de kostprijs. 'Ze hebben ook grote zakken rijst,' zei zijn vrouw. 'Nancy zei dat jullie wel belangstelling hebben.' Een andere moeder begon over geruchten dat wijn en sterkedrank begonnen op te raken.

'Een wodkafabriek is overgeschakeld op het maken van ontsmettingsalcohol,' zei Cateringvader.

'Blijkbaar is er nergens nog wodka te krijgen,' zei de moeder. 'Dat kopen mensen nu om als desinfecterend middel te gebruiken.'

'Ja,' zei Cateringvader. 'Niet dat dat werkt, hè? Daarvoor zit er te weinig alcohol in.'

Ik kocht een vijfkilozak pasta van hem, uit zijn bestelbusje dat voor de school stond, en ook nog vijf zakken mais om te poffen. Vindt Ray vast leuk, dacht ik. En toen, met een scheut opwinding: misschien heeft dit wel iets van de tijd toen alles op de bon was.

Vorige week kwam alles in een stroomversnelling. Op maandag 9 maart kondigde de Italiaanse overheid een algehele lockdown af. Geen sportwedstrijden meer, reizen alleen in noodgevallen. In de krant staan foto's van verlaten toeristenoorden. Alleen in Italië al meer dan 400 doden. Toch liet ik om de een of andere reden niet tot me doordringen wat er aan de hand was. *Krijg ik geen last van. Het leven gaat gewoon door.* Ik dacht niet na over hoe dit zich zou kunnen ontwikkelen, vond het eigenlijk wel leuk dat er iets ongewoons gaande was, net zoals het vroeger op school spannend was als het brandalarm afging, als iets de alledaagse routine verstoorde. Ik keek naar de foto's op internet en dacht na over die vreemde dingen, nog een heel eind bij ons vandaan.

Zaterdagavond was Nancy vertrokken voor een al lang daarvoor gepland weekend met vriendinnen. Ik bewaakte in mijn eentje het fort, met drie kinderen. Een klein goedmakertje voor de vele maanden die ik voor mijn werk weg was en zij thuisbleef. Het gebeurt niet vaak dat ze er niet is, en dat laat ze me graag weten. Mijn broer Marcel had mij en de kinderen uitgenodigd, en daar had ik gretig ja op gezegd. Mooie kans om wat stoom af te blazen.

In de auto begonnen Arthur en Jack op de achterbank ruzie te maken, terwijl Ray flipte omdat de iPad geen 3G had en hij dus niet naar YouTube kon kijken. ‘Kan een van jullie alsjeblieft de iPad koppelen aan jullie persoonlijke hotspot? Hálló!’ Jack was al kribbig omdat ik naar het nieuws wilde luisteren en had geweigerd hiphopzender Capital Xtra aan te zetten.

‘Ik kan geen data delen, omdat ik niks meer heb,’ zei hij. ‘Kun jij het niet doen, Ticky?’ Om de een of andere reden was hij Arthur zo gaan noemen.

‘Wat ben jij egoïstisch, Jack.’

‘Klets niet, Arthur. Zo erg is het ook weer niet.’

Nancy belde de handsfree en vroeg hoe het ging.

‘We zijn op weg naar Marce. Die heeft ons uitgenodigd.’

‘Ah, oké. Geefje het nu al op?’ plaagde ze.

‘Hij heeft ons uitgenodigd. Had ik nee moeten zeggen om iets te bewijzen?’

Op de radio ging al het nieuws over covid. Steeds meer vluchten werden gecancelld en er kwamen nieuwe richtlijnen uit. We moesten vaak onze handen wassen, liefst twintig seconden, zeiden ze, ongeveer de tijd die nodig was om twee keer ‘Happy Birthday’ te zingen. Niet aan je gezicht komen, geen handen schudden. In Iran steeds meer gevallen. Er pakten zich donkere wolken samen, de muziek klonk dreigend, maar niemand had een duidelijk idee waar het allemaal heen ging.

Bij Marcel thuis gingen we aan de keukentafel zitten. Ik dronk een paar gin-tonics en we praatten elkaar bij. Nieuwe uitdrukkingen kwamen voorbij. Voor ons waren ze nog echt nieuw.

‘Ik zou maandag vliegen, maar het is nog niet duidelijk of dat doorgaat.’

Ik merkte dat hij aan andere dingen dacht. Hij keek me aan en zei: ‘Je zit veel aan je gezicht.’

‘Maak je geen zorgen. Ik heb mijn handen gewassen.’

‘Hoelang?’

Ik had zelfgemaakt melanzane alla parmigiana meegenomen. Vrienden kwamen binnenlopen, een redacteur van een krant en een tv-presentator, en we praatten over het nieuws, over projecten waaraan ze werkten, over de verdeeldheid die als onderstroom door allerlei culturele debatten liep, onenigheid in de feministische beweging over transgenderactivisme, wat op de werkplek van de journalist voor de nodige heibel zorgde, omdat oldskool feministen verschil wilden blijven maken tussen vrouwen en transvrouwen – een op het scherp van de snede gevoerd debat, grotendeels via social media. Ik praatte over mijn plannen voor nieuwe programma’s – de serie over radicalisering, een groot, ambitieus project dat eindelijk, na maandenlang plannen van de grond begon te komen –, maar niemand wist of dat allemaal door kon gaan. Er kwamen voortdurend updates binnen en het leek allemaal steeds onzekerder te worden, omdat het vliegverkeer naar de Verenigde Staten aan steeds meer restricties werd gebonden.

Wat er extra druk op legde was dat Mindhouse, ons bedrijf, financieel kwetsbaar was. We hadden geld in projecten gestoken. Er waren ook problemen qua planning. Een van de sleutelfiguren bij extreemrechts, Nicholas J. Fuentes, een onschuldig ogende knul van in de twintig, die naam aan het maken was als de nieuwe leider van witte nationalist in Amerika, was bezig een bijeenkomst te organiseren van radicalen en rechtse dissidenten. Als we de opnamen moesten uitstellen, konden we daar niet bij zijn.

Er kwam een sms’je van Nancy. We moesten een conference call houden, met Arron en Sophie erbij, onze partners in het bedrijf. Ik belde in de gang bij de trap, en probeerde de geluiden van pratende mensen en van open- en dichtgaande deuren uit te filteren. Arron had net een gesprek gehad met een bestuurslid van de BBC.